

text **Víctor Raga**

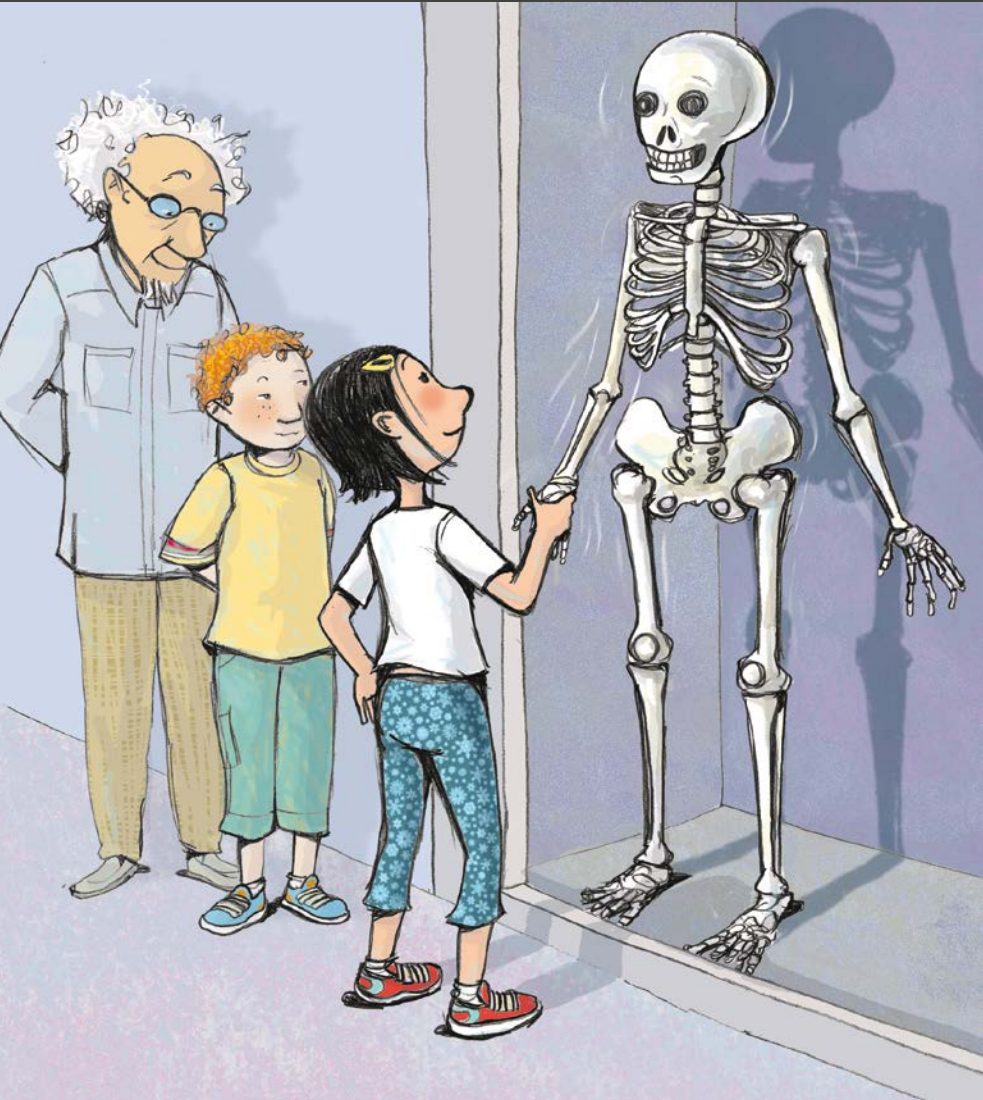

dibuixos **Montse Español**

la tortuga setciències

Ara sí que m'has tocat el nas!

Explora el cos humà amb el senyor Cantalombardi

animallibres

Posem els cinc sentits!

Sempre que podem, l'Helena i jo baixem a la terrassa del senyor Cantalombardi. Baixem per una escaleta i en un no res arribem al seu àtic. Però això no és gens difícil, ja que vivim al mateix edifici i anem a la mateixa escola.

Bé, els tres vivim al mateix edifici, però només l'Helena i jo anem a la mateixa escola i a la mateixa classe. El senyor Cantalombardi està jubilat, però no crec que la nostra mestra el deixi

entrar a la classe de matemàtiques. A més, ell sap multiplicar i dividir tant com ella, de manera que no crec que estigui boig per tornar a la Primària.

L'Helena i jo passem molt de temps junts, fent els deures o jugant. Quin remei: som veïns. Ella diu que vol ser la meva nòvia, però ho diu per fer-me enrabiar, perquè a les nenes els encanta fer la punyeta als nens i dir-los que volen ser la seva nòvia, i després no paren de dibuixar cors per les parets, amb una fletxa i la inicial del teu nom. I tothom se t'acosta i et diu: «Ei, Martí, enhorabona, ja he vist els cors. Són per tota l'escola». I després es moren de riure a la teva esquena. I la colla de la classe et fa petonets a l'aire i tu estàs a punt de posar-te vermell. I al final no tens altre remei que barallar-te amb algun idiota que no para de fer graciets.

Però això és una altra història.

Deixeu-me explicar ara que un dia, a mitja tarda, l'Helena i un servidor ens vam deixar caure per la terrassa del senyor Cantalombardi. El nostre amic estava treballant al seu hivernacle, traient les males herbes dels testos, i en veure'ns es va alegrar.

–Ei, heu vingut just a temps –va dir.

L'Helena va agafar una eina, disposada a ajudar-lo, però ell la hi va prendre de les mans.

–No, avui ja n'hi ha prou de treballar. Ara és hora de berenar.

El senyor Cantalombardi es va eixugar les mans amb un drap i ens va fer un gest perquè el seguíssim a l'interior de la casa.

–He preparat una cosa especial per a vosaltres –va explicar–, però primer m'heu de respondre algunes preguntes.

–Dispari, mestre! –vaig bromejar. Tenia ganes de gresca.

–Molt bé, em podeu enumerar els cinc sentits?

Vaig mirar l'Helena. Aquestes coses ella se les sap de memòria.

–La vista, el tacte, l'olfacte, el gust i...

–L'orella –la vaig interrompre perquè veiessin que jo també sabia alguna cosa.

–L'oïda, tros de soca –va replicar ella.

–És el mateix, no?

–No exactament, Martí, l'orella és l'òrgan extern de l'oïda.

L'Helena va fer un posat d'alumna de la primera fila i va preguntar:

–I quins són els òrgans dels altres sentits, senyor Cantalombardi?

–L'ull és l'òrgan de la vista. La llengua és l'òrgan del gust, i és plena de papil·les gustatives per detectar el gust...

–Papiquè?

–Papil·les, Martí, són les arruguetes que hi ha damunt de la llengua.

–I no els podien haver posat un nom més normal?

–Antonietes, per exemple? –es va burlar l’Helena–. Això t’agradaria més? O t’estimaries més les Teresines gustatives?

–Ha! Ha! Ha! Em fas morir de riure amb les teves bromes. Vinga, continuï, senyor Cantalombardi.

–D’acord, la pituïtària és...

–La pituquè?

–La pituïtària és l’òrgan de l’olfacte, Martí.

–Pitu... rità... Pitu... ria. Quines ganes de complicar-se, senyor.

–Per estrany que et resulti, tens una pituïtària a l’interior del nas.

–Jo? Sí, home, i què més?

–Tots en tenim.

–Per això en Martí té una nàpia tan gran –va bromejar l’Helena.

–I per això tu tens...

El senyor Cantalombardi se’m va avançar:

–Pareu de discutir, si us plau. A veure, sabeu quin és l’òrgan del tacte?

Em vaig afanyar a contestar. Aquesta resposta no me la prenia ningú.

–Les mans.

Aleshores l’Helena em va fer un pessic que em va fer xisclar.

–Tota la pell, tros de bleada.

–Ai! Si em tornes a pessigar, t’inflaré la pituricomedigui amb un cop de puny, m’has sentit?

–Guapo.

–Senyor Cantalombardi, miri què diu –vaig protestar–, m’està dient guapo.

El senyor Cantalombardi va sacsejar el cap i va sospirar.

–I ara, amb tot el que sabeu, em podeu dir quin és el sentit més important?

L'Helena es va quedar en blanc. Ha!, aquesta resposta no se la sabia, la llesta de pacotilla.

–La vista? –vaig endevinar.

El senyor Cantalombardi va somriure.

–Tu també penses que és la vista, Helena?

–No ho sé, potser sí.

–D'acord. Ara no us mogueu d'aquí i us portaré una cosa especial.

El dia que ens vam conèixer, el senyor Cantalombardi també ens havia dit que ens esperéssim, que tenia una sorpresa per a nosaltres. En aquell moment m'havia espantat, vaig pensar que es transformaria en un monstre menjacriatures, o en l'home del sac, i que se'ns enduria Déu sap on.

I és que s'ha d'anar molt amb compte amb l'home del sac. L'àvia diu que és un individu que s'emporta els nens que no mengen fruita i ver-

dura. Però ja se sap que les àvies diuen qualsevol cosa perquè t'empassis un plat de bleda i carxofa. Així que vés a saber. En tot cas, ara sabíem que les sorpreses del senyor Cantalombardi són sempre agradables.

Al cap d'uns minuts, el nostre amic es va deixar veure a la porta de la cuina.

–Tatxan! –va exclamar.

L'home duia una safata amb un parell de gelats de dues boles coberts de fideus de xocolata i una galeta de neula. I per si això fos poc, havia encès un parell de bengales que no paraven de llançar espurnes.

–Sembla un pastís de casament –va exclamar l'Helena, i la molt bleda em va agafar del bracet, va ajuntar la seva cara amb la meua i es va posar a cantar una música de boda–. Ta ta tatà, ta ta tatà...

Me'n vaig apartar mig metre, no estava per a musiquetes. Primer, no m'agrada que em toquin

la cara i, segon, no m'agrada que em toquin la cara. Així que li vaig dir:

–No em toquis la cara, Helena, t'avisó.

Aleshores ella em va pessigar la galta com fan les àvies i em va dir que estava molt guapo quan m'enfadava.

Em vaig encendre de ràbia. L'Helena em treu de polleguera sempre amb la mateixa cançoneta. Però el senyor Cantalombardi, des del llindar de la porta de la cuina, ens va fer una altra pregunta que em va calmar els nervis.

–Que no voleu un gelat de vainilla i xocolata?

Fixa't tu, quina pregunta.

–Sí –vam respondre.

–N'esteu segurs?

–Sí –vam tornar a dir alhora.

–I us el menjareu tot?

–Síii.